

Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ (*)

Μεσ στο πανάρχαιο Μοναστήρι της Πλατυτέρας μας, εκεί πούναι θαμμένοι ο πρώτος Κυβερνήτης της Νέας 'Ελλάδας, ο Καποδίστριας, και ο ήρωας του Σουλίου Φώτος Τζαβέλλας, ο γιός του αθάνατου Λάμπρου, μαζεύτηκαν το απόγεμα της 25ης του Μαρτίου τα παιδιά των σχολείων της Κέρκυρας, για να προσκυνήσουν τα άγια χώματα της Γεννιάς του 21 και για να προσφέρουν από ένα στεφάνι δάφνης, ίερη υποχρέωση των νέων στους παλιούς, που με το αίμα και με τους αγώνες τους τίμησαν τους αρχαίους μας και ξανάφεραν στην ποθητή Πατρίδα τη Νίκη με τη Λευτεριά.

Με το καμάρι και το θερμό καρδιοχτύπι της νιότης, έχοντας στο πλευρό τους τα 'Ελληνοπούλα τους δασκάλους τους, το λεβέντη κι αξετίμητον επιθεωρητή τους και τον αληθινό πατριώτη και ποθοντό φίλον των σχολείων Δήμαρχο κ. Κόλλαν, μαζεύτηκαν και για να δούν κάτι που δε γνωρίζουμε όλοι, και να μάθουν τί ζητάει σήμερα απ' αυτούς η Πατρίδα.

Κ' ενώ τ' άερακι γλυκύπουρο έρχόνταν από τη θάλασσα και τα τελευταία λόγια του 'Υμνου της 'Ελευθερίας χτυπούσαν στην καρδιά μας, με το γαλανό φτερούγισμα της Σημαίας μας ο Επιθεωρητής μας που ξέρει τόσο καλά να λέει και να μαρτυράει της καρδιάς τον πόνο, μ' έπεσε τόσο όμορφα, τόσο σοβαρά, τόσο πατριωτικά λόγια, που το θεωρούμε κοίμα να μη σ' εσείς τα στείλουμε να τα τυπώσετε, και ίσως μπορέσουν κι άλλοι φίλοι δασκάλοι και οι γονείς να τα διαδώσουν στα παιδιά τους.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
'Αγαπημένα μου παιδιά,

Πολλές φορές ως τώρα έτραγουδήσατε το γλυκό τραγούδι της 'Ελληνικής 'Ελευθερίας, λέγοντας ότι είναι βγαλμένο από τα κόκαλα των 'Ελλήνων τα ίερα. Λίγα από τα ίερα αυτά κόκαλα που μ' εχάρισαν τη θεική χάρη της 'Ελευθερίας είναι θαμμένα στους δυο τιμημένους τάφους που έστεφανώσατε σήμερα. Είναι τα τίμια κόκαλα του Φώτου Τζαβέλλ-

(*) 'Από το σίλο μας κ. Πίλια Σταύρο δημοδίσκαλο, μ' εσκέπησε το έργο του, που τό δημοσιεύουμε μ' ευχαρίστηση.

συντηρούσε ο δέμος του Παρισιού κι όπου μπορούσε, σαν ήθελες, να πλερώσει για κάμκρα δική σου. Λεγότανε Οικία, όχι νοσοκομείο, Οικία Μπουάζι, κατά τ' όνομα του ιδρυτή. Θεόρατο χτίριο, τρία τέσσερα πατώματα, τό καθε πάτωμα και νοσοκομείο χωριστό από τ' άλλα. Σάβες μεγάλες και κάτι δλοφάρδοι διάδρομοι με κάμκρες από τις δυο μεριές. Οι διάδρομοι σκηματίζανε τετράγωνο γύρο γύρο, σαν τους τοίχους, κ' έτσι μπορούσες όσο σου ήρεζε, να βγής περίπατο, δίχως ποτέ σου να σταθής. Σε μ' ιχόν από τις τέσσερις γωνίες, άκουμπισμένοι στο ντουβάρι, άντάμωσι ο 'Αντρέας τόν κ. Μπούνιο, μ' άλλακκιρο κοκέρι δεξιά κι άριστερά και μπροστά του, έσωτερι κοός, έξωτερι κοός, μαθητάδες, παραστεκαμένους, νοσοκόμους, νοσοκόμες, ως και ξένους γιατρούς. Έχανε φαίνεται συβούλιο και τους ζηγούσε ο κ. Μπούνιος τα παθολογικά μ' ες άρρωστης που κοιτότανε δίπλα κ' η πόρτα της άνοιχτή. Άκουγότανε κι από μακριά η φιλόφιλη και κάπως τσιριστική φωνή του γιατρού. Άμα είδε τόν 'Αντρέα, ξεκίνησε άμέσως από τη γωνιά, πάντα με τ' ακέρι που τόν άκολουθούσε από πίσω, έσωτερι κοός, έξωτερι κοός, μαθητάδες, παραστεκαμένους, νοσοκόμους, νοσοκόμες, και ξένους γιατρούς. 'Ρώτησε τόν 'Αντρέα που εΐτανε η

λα, είναι τα εύλογημένα λείψανα του Κυβερνήτη Καποδίστρια.

Τί θερμό παλληκαριάζ και φιλοπατρίες εΐταν ο Φώτος, σ' ες τό εΐπαν οι καλοί σας οι δασκάλοι. Όταν ο ήρωας ο πατέρας του πνίγοντας τόν πατρικό του πόνο τόν έθυσίαζε για την άγάπη της θρησκείας και της Πατρίδας, ο Φώτος, άν και εΐταν ακόμη παιδί σαν και σ' ες, εύλογώντας τό όνομα του πατέρα του που τόν έθυσίαζε, άγνάντεψε γελαστά και με καταπρόνια τό θάνατο γιατί η παλληκαρία του ψυχή είχε πίστη στο Θεό κι άγάπη για την Πατρίδα.

Τ' ουνό 'Ελληνικής καρδιάς είχε ο Καποδίστριας, τό εΐπε δυο φορές η 'Ελληνική Πατρίδα, όταν τόν άνάκηρυξε πατέρα της και ευεργέτη. Ο Καποδίστριας ενώ εΐταν πνιτοδύναμος Υπουργός του μεγαλύτερου Μονάρχη της Ευρώπης, και όλος ο πολιτισμένος κόσμος και όλοι οι βασιλείς τόν έδούλαζαν στην περίλαμπρη εκείνη θέση του, αυτός άφησε και άνάπαυση και πλούτη και μεγαλεία και έτρεξε να βουτηχτή σε βάσανα και σε μαρτύρια για να σώση την Πατρίδα που ψυχομαχούσε. Έσωσε την 'Επανάσταση, έγλύτωσε την Πατρίδα, ένα σωρό έρεσιπια τ' εχάμε Κράτος και στο τέλος έχυσε και τό αίμα του τό εύγενικό καρφωμένος στην ιδέα του καθήκοντος. Τέτιες ψυχές σαν του Φώτου και σαν του Καποδίστρια χρειάζονται τα πεθαμένα έθνη για να αναστηθούν και τα μικρά για να μεγαλώσουν. Και τό δικό μας τό 'Εθνος από πεθαμένους που εΐτανε άναστήθηκε γιατί η Πατρίδα είχε παιδιά σαν τό Φώτο, γιατί είχε πατέρα της τόν Καποδίστρια. Άλλ' άναστήθηκε μικρό και κινδυνεύει να ξαναπεθάνη. Όμως η 'Ενδοξη 'Ιστορία του μ' ες λέγει ότι τό 'Εθνος μας θ' εζηση μεγάλο, γιατί ελπίζει ότι καθένας από σ' ες θέλει να ζή και να πεθάνη για την Πατρίδα, καθώς ο Καποδίστριας, καθώς ο Τζαβέλλας.

Σε παλιά περασμένα χρόνια τα νέκ παλληκαρία προτού ξεκινήσουν για την υπεράσπιση της Πατρίδας άκόνιζαν τα σπάθια τους στις πλάκες που σκέπαζαν τους τάφους των πεθαμένων παλληκαριών. Στα τωρινά τα χρόνια έχουμε άνάγκη να άκονίσουμε όχι τα σπαθία μας, αλλά την ψυχή μας. Για σ' ες τα καλά 'Ελληνοπαιδα της Κέρκυρας ο Θεός εχάρισε τό καλύτερο άκόνι της ψυχής, τους τάφους του Τζαβέλλα και του Καποδίστρια. Όταν γύρω από τα έθνικά αυτά μνήματα συλλογιστήτε πως αυτό τ' εζησαν, τί έλαμν και τί έπαθαν για την Πατρίδα, τότε θ' άκονίσετε την ψυχή σας, θ' ετήν κ' εμετε να άτράφτη από την λάμψη της Πίστης και της παλληκαρίας και θ' εζητε σαν άνδρες αληθινά ελεύθεροι με άρετή και με δικαιοσύνη γιατί καθώς εΐπε ο μεγάλος Δάσκαλος της Φιλής μας. α' Η 'Ελευθερία άγαπή να κατοική μόνον εκεί που βασιλεύει η άρετή και η δικαιοσύνη. Και τότε έτσι ά-

ξάρωστη και πρόθυμος έτρεξε να την πληγασκοπήσει. Μαζί του έτρεχε τ' ακέρι.

Ο 'Αντρέας, που όταν ήθε άπάνω δεν ήξερε, μη γνωρίζοντας τα κατατόπια, σε τί μέρος να δδηγήση την Κατινούλα, ως που να βρή τό γιατρό, τό νόμισε πιο φρόνιμο να δώση κάτι μ' ες νοσοκόμας, να τόν άρμηνήψη. Δεν πήγε χαμένος ο παράς. Του εδειξε κκακράκι να βλεφτή τό κορίτσι, έπειτα και μια σαλούλα σ' εφανή ο γιατρός. Φάνηκε. Άσπρο-ντυμένος, με τάτπροτυμένο του τ' ακέρι, ζύγωσε στο σχανδοτράπεζο, εΐπε να την πλαγιάσουν. Την πλαγιάσανε, την ξεγυμνώσανε μάλιστα θαρρώ περισσότερο απ' ο' τι χρειάζονταν, χωρίς έννοείται να τό κάμουνε πίτηδες, γιατί ποιος προσέχει σε τέτοια πράματα μ' ες ο Νοσοκομείο; Πρόσεχε όμως η Κατινούλα. Πρώτη φορά που της λάχαινε από μπροστά σε τόσο κόσμο. Στην Κλινική του κ. Λανέζου, θ' εθυμάστε πως έμεινε μόνη μαζί του. Στο Χιμονοκόρφο, όταν έμπαινε η Άννα στην κάμερή της για τα φουσκοπλυσίματα, ο 'Αντρέας, ρυσικά, έφεθε γλήγορα και τραβιάτανε στο γραφείο του. Της Κατινούλας μήτε της περνούσε πως εΐτανε δυνατό να παραβρεθ' εκείνη τη στιγμή κι ο άφέντης. Τώρα, στο Νοσοκομείο, περιτριγυρισμένη από χίλια μάτια, θ' ε-

κονισμένοι, άνδρες αληθινά ελεύθεροι, θ' εμεγαλώσε τε την Πατρίδα, γιατί τότε θ' είστανθήτε κατά-καρδα τό προκίονιο παράπονο εκατομμυρίων άδερφιών μας που βυθισμένα στη σκληριά περιμένουν να μεγαλώσετε σ' ες, καλά μου παιδιά, για να τους φέρετε σε μια χρυσή 'Ελληνική ήμερα τό γλυκό μήνυμα της Λευτερίας.

ΣΑΒΑΤΟΒΡΑΔΑ

Έμ' με κ' εζούν 'Ηγησά...

ΠΑΛΑΜΑΣ

Την εικόνα σου, της παρθενικής ψυχής την εικόνα, στα 'Ελίσια της Τέχνης τη βοήκα. Έκεί άκουσα και τ' όνομά σου τό γλυκολάλιο. Κάθε που σε συλλογιστό, κάθε που ζωντανέψω την εικόνα σου μπροστά μου, σε άκούω να μου λές: — α' Εγώ είμαι η 'Ηγησά.

η νέα Παρθένα, τό λευκό τό κ' εμένο όπο' μόλις άνοιχ' ες χέρι άθρόαπνο δεν άπλωσε σ' εκείνο, δεν τό είδε μάτι άθρόαπνο, και τα φτερά της αΐρας και της αΐρας τα δάχτυλα μήτε κ' εκείνα άκόμα δεν άγγιξαν τα φύλλα του. Εγώ είμ' η άγνή Παρθένα.

Και σου άποκρίνουν. α' Ναί, έσ' εΐσαι. Και την πάναγνη παρθένα πούπλωσε ο Ποιητής ζωντανέοντας τό μάργαρο του άρχαίου τάφου, την παρθένη αΐτη εγώ τη βίελω ζωντανή και βλέποντάς τηνε αναλογίζομαι την άδερφή της που δημοούργησε ο Ποιητής, και την άλλη την άδερφή της που άθανάτησε στο μάργαρο ο άρχαίος Τεχνίτης.

*

Τα μάτια της ψυχής. Ω, τα απάνι άνοιχιά, πάντ' άγρυπνα μάτια που δε γνωρίζουν άλόσταση και δε λογαριάζουν καιρούς: τα μάτια που δια τα βλέπουν, τα τωρινά, τα περασμένα και τα μελλούμενα: τα πάνου και τα κάτου από τόν ήλιο που βλέπουν και κατέχουν όλα τα μυστικά της ζωής: που βλέπουν τό λουλούδι να νασαίνει και τό άγεράκι να γλυκοφιλεί τις βουνοπλαγιές: που μπαίνουνε βαθιά σ' εδύτα της ψυχής—που βλέπουν να, γιατί μόνο τα μάτια της ψυχής βλέπουν.

Με τα μ' ες αΐα σ' εΐδα. 'Ηγησά, και σ' εβλέπω, γιατί με τα μάτι' αΐα βλέπω ό, τι καλό σιολίζει τη ζωή, ό, τι άνεβάζει τόν άθροιο πάνου από τη σιγνή 'Απογοήεψη κι από τό μαργαζιάδη ήόνο. Ω, νάν τόν κλαίς, του άξίζει νάν τόν κλαίς, τό δι-συχή που έχει κλειστά τα μάτια της ψυχής του.

έφε κάπως η άμικρη π' ες θ' ετ' επόφυγη, πως θ' εκρυφτή, άμα την προστατεύουνε τα μάτια τα δικα του, και σ' ες σ' ες τόνε φώναζε, να σιμώση.

Στάθηκε δίπλα της ο 'Αντρέας από τη μεριά που η Κατινούλα ξεβογερμένη στο πλεβρό της, μαζωνε λιγάκι τα γόνατα της, και της βραπούσε χα-δεφτικά τό κεφάλι. Ενώ από την άλλη μεριά ο κ. Μπούνιος κοίταζε τό πληγωμένο τό πλεβρό. Η πληγή, έννοείται, στη μέση του πλεβρού, κι ες: πίσω κοντά στο βραχούκαλο. άφ' ες είχε ξεγλιστρήσει κι από τα π' ες: τη φύσηκ τό ξεκαλλημένο τό νεφρί. Μ' ες ο κ. Μπούνιος είχε ξεχάσει από τό σάββατο ίσα με τη δεφτέρα όσα του δηγήθηκε ο 'Αντρέας, δηλαδή πως ο λόγος για περμένο νεφρί. Δεν τ' εΐρεσεν λοιπόν η τοποθεσία της πληγής. Και πειδή με κάθε άρρωστο που έβλεπε, χρωστούσε κάπως κ' ένα μά-θημα στους παραστεκαμένους, έσωτερι κοός, έξωτερι κοός, μαθητάδες, νοσοκόμους, νοσοκόμες και ξένους γιατρούς, έρχισε να δίνη σ' ες: την κατ' ελληνη έήηση.

—α' Τό χειρούργημα, κύριοι, τό νεφρεχτόμακ έγινε στο Μπ... από τόν κ... πως τόν εΐπατε: α' γυρίζει και β' τ' ες τόν 'Αντρέα, ότο κι άν τό γνώριζε τ' όνομα του γιατρού. (άκολουθεί)